

Eta lapurrari itargia leihoan ahantzi ziztaion

Esaldi hori bera irakurri dut duela gutxi orri zati batean, liburu baten orrialde bat markatzeko erabiltzen den kartoi markagailu horietako batean.

Eta istorioak segitzen zuela ikusi dut. Orduantxe bihotz itxurako esku-zorro bat eskuetan, beltzez jantzitako neska gazte bat ikusi dut parean dudan etxebizitza baten teilatuan jautzika. Harriturik, lo-jantzia soinean dudala eta argia itzalirik, leihoa irekitzen dut, baina ez dut teilatuetaiko neska inon ere ikusten...

Bat-batean lainoak hiri osoa estaltzen du, nik dena lainoturik ikusi arte, lainoaz aparte ez baitut deus ere gehiago ikusten. Udaizkeneko urriaren hasiera hau erabat gautu da, eta segituan Londreseko karrika eta etorbide hitsetan nagoela iruditu zait, baina euskal herri bateko bulebarreko etxe zahar bateko sabaiari nago. Hantxe bizi naiz. Nire logelari lainoa sartzen dela ohartu naiz eta leihoa itxi dut. Jack erraiateratzaileaz oroitu eta ohatzean barneratu naiz. Zirrarra eta hotzikara sakona ene gorputzaz jabetzen da. Maindire eta manta arteitik burua bakarrik agertzen dut kanpora, eta leiho aldera begira lainoa besterik ez dut ikusten. Minutu batzuk kanpora begira egon ondoren, lainozko teilatueta argi bat islatzen dela ikusten dut. Eta handik une batera argi hori desagertu egiten da. Segidan beste argi bat agertu eta berrito desagertzen da eta horrela argiak agertuz eta desagertuz ikusteaz liluratuturik leihotik begira nagoela, logelako atea pixkanaka irekitzen da...

Isilka norbait sartzen dela ikusten dut, baina ezin dut bereizi emakumezkoa ala gizona zkoa den; beltzez doala iruditzen zait. Berak ez du nigana begiratzen ere eta aurrealdean dudari mahai gainean zerbait utzi du. Nik, orduan, argia pizten dut egiten dudana ongi jabetu gabe eta argia piztuz batera ezezaguna gelditu eta begietara so, lehenago ez zegoen lurrin goxo batek inguratzen gaitu. Biok mugitu ezinik gelditzen gara eta momentu batez gure begiradak gurutzatzen dira. Beltzeko emakume gazteak aski izango du gurutzatze horren zirrikitu bat alde egiteko, eta han utziko nau ni begiak zabal-zabalik eta liluratuturik... maitemindurik?

Logalerik ez eta ohazetik jaikitzen naiz. Leiho aldera begiratu eta handik behelainoa besterik ez dut ikusten, baina leloturik eguzkiak iluna urratu arte egon naiz...

Ezagutu berrit dudari begiezin maitemindurik, hantxe utzi nau. Mugitu ezinik. Neska misteriozkoa desagertua da, baina nik haren begiak ikusten ditut oraindik eta bat-batean, goizeko eguzkiaren lehen errainuak leihotik sartzen zirelarik, "pi-pi-pi- orduz orduko Euskadi irratiko albistegiak zuekin, entzuleok, azken orduko albiste batekin hasi behar duzu: aurreko gauetan bezala gaur gauean euskal herri zenbaitzuetako etxe askotan norbait sartu eta bihotz bat utzi du, etxe barneetan lurrin goxo bat utziz, baina lapur misteriozua ez du etxeetatik ezer ere hartu. Ondorengo orduetako albistegietan gehiago hitz egingo dugula pentsatzen dut. Orain..." Kolpe bat ematen diot irrati-iratzargailuari eta bainu-gelari sartzen naiz...

Bitartean mendiko borda zahar batean norbait dago geldi-geldi eta irratirik entzun gabe: larri ibili da ihes egiteko, ez baita aurreko gauetan bezala gertatu; oraingoan norbaitekin topo egin du etxe batean eta mutil baten begiek erabat hunkitu dute bere bihotza, hotzikara ikaragarri bat sumatuz gorputz guztian zehar. Neskak benetan dohain berezia du mundu osoa alde gaitzuez (gorrotoaz, gerraz, haserreaz...) askatzeko, baina oraingo honetan bera da bere jokoan sartu dena eta maiteminez jesarria dagoena. Orduak eta orduak, gauaketa egunak, asteak pasatzen ditueneska gajoak horrela, ezer jan eta edan gabe, ezagututako mutilaren begiak bakarrik ditu bere begien aitzinean, amets baten gisa. Eserita pasatzen du denbora osoa, eta jadanik banatu beharreko bihotzak zokoraturik daude bordan, ez baitu hirira jaitsi eta etxex etxe ibiltzeko batere gogorik. Munduarekiko interesa galduta du.

Borda hartatik kanpora, karriketan nahiz edozein txokotan iskanbiliar, haserreak eta garrasiak dira nagusi. Paradisua infernu biakatu da, eta jadanik ez dira bikote maiteminduak eskutik heldurik ikusten, ez eta lagun koadriaririk ere elkarren artean futbol partidulari jokatzeko ari. Dena bestela dago, musuen orde zapiatzekoak eta lehengo lagun taldeek elkar borrokatzen dute, kale-borrokkak kale-tribuen artean edonon eta edonoiz, lapurretak, bortxaketak, eta mundu mailan, berriz, nazioen arteko gerrak piztu dira.

Telebistan ez dira maitasun istorioak kontatzen, minuturo albiste txarrak⁴ baizik, baina gure neska ez da eserlekutik mugitzen ere, harik eta bere begien aitzinean irudia erabat aldatzen den arte: ez da aurrekoan ezagututako mutilaren irudia, baizik eta orakulu ilun bat izarren arteko mezu batekin ...

"Izar, Izar, Izar..." neskak bere izena entzun ondoren, adi-adi jarri zituen belarriak orakulu iluna ulertu nahian... "Izar, Izar... zertan zabilta? ahaztu al duzu zertarako bidali zintugun mundu ezjakin horretara?"

—Ez, baina...

"Badakit urte asko daramatzazula mundu zikin honetan lan gogorrean, baina oharren al zara zenbateko kaltea egin duzun orain gelditzean? Ez da zure mailakoa maitemintzea, zu bezalako izakiak ez dira gizaki batez maitemintzen, entzun? Oroit zaitiez mundu honetan konkordia baldin badago, gure munduan ere konkordia egongo dela eta horrela unibertso osoa harmonia guztizkoan egongo da. Badakizu. Zu helburu jakin baterako sortu zara eta hori ez da maitemintzea. Oroitu. Oroit zaitiez beti, beti, beti... " orakulua pixkanaka airean ezabaten da, Izar gure neska pentsakor utziz eta zer egin jakin gabe. Bat-batean bere eserlekutik mugitzea erabaki eta telebista pizten du. Horren albiste txarrak entzunda, gorputz osoa sutzen zaio haserre bizian eta unibertsoetik horrenbesteko energia pilatzen du, ezen airean gorantz suziria bailitzan munduko atmosferatik kanpora ateratzen den.

Orduan, mundua bere begien bistan duelarik, pilatutako energia osoa munduan deskargatzen du: munduak horrenbesteko indar energia jasan ezinik, unibertsuan desoreka gertatzen da. Bat-batean mundua dardaraka hasi eta ezbehar natural asko gertatzen dira denak batera, hala nola sute handiak, lurrikarak, itsasilkarak, uholdeak, tifoiak, zikloiak ...

Baina horrela, munduko gaitz guztiak betirako desagertu dira eta gizakiak, berriz, ez du ontasuna eta maitasuna besterik ikusten bere inguruan. Neskak mundu fisikoaren malgutasuna profittatuz, bihotz irudia ematen dio munduari eta horren ondorioz, mundutik unibertsora maitasunezko lurin goxoa botatzen du etengabean.

Hala bada ere, unibertsuan beti harmonia, konkordia, bakea, maitasuna eta askatasuna egonik ere, munduak ez du gehiago bihotz itxurako esku-zorroa daraman beltzezko neska ikusiko ...

Baina lapurrari ilargia leiho batean ahantzi zitzaion.

Eta geroztik, ilargi berriko gauetan, gau ilunetan, Izar batek dizdiz egiten du sabai batera keinuka oso berezi, atzera begira.